

"Yaşı kaç olursa olsun; 17 veya 27, katil kim olursa olsun, bir zamanlar bebek olduklarını biliyorum. Bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılmaz kardeşlerim..."
Rakel Dink, 23 Ocak 2007

Suçta Sürüklenen Çocuklara Yönelik Cezalarla İlgili Yasa Değişikliği Talepleri Konusunda Bilgi Notu-4

**ÇOCUKLARIN SUÇTA SÜRÜKLENMESİ:
YAPISAL NEDENLER, GÜNCEL
RİSKLER VE KORUYUCU-ÖNLEYİCİ
POLİTİKA ÇERÇEVESİ**

Çözüm, yeni yasa düzenlemelerinden ziyade; mevcut kurumsal yapıların güçlendirilmesi, önleyici sosyal hizmet kapasitesinin artırılması ve çocuk haklarını merkeze alan bir yönetim anlayışının geliştirilmesidir.

Çocukların Suça Sürüklenmesi: Yapısal Nedenler, Güncel Riskler ve Koruyucu-Önleyici Politika Çerçevesi

Bu bilgi notu, çocukların suça sürüklenmesini bireysel sapma ya da aile içi yetersizliklerle açıklamayan; Türkiye'nin mevcut sosyal, ekonomik ve siyasal yapısı içinde ortaya çıkan yapısal bir çocukluk krizi olarak ele almaktadır.

Türkiye'de çocuk koruma sistemi ağırlıklı olarak reaktif, kriz sonrası ve parçalı müdahalelere dayanmaktadır. Önleyici sosyal hizmetler sınırlı; kurumlar arası koordinasyon zayıf; okul, aile, sosyal hizmet ve yerel yönetimler arasında sürdürülebilir bir iş birliği mekanizması bulunmamaktadır. Bu durum, risk altındaki çocukların erken aşamada tespit edilememesine ve sorunların adli boyuta taşınmasına neden olmaktadır.

Yeni kuşak çocuklar, dijitalleşme, ekonomik güvencesizlik, mekânsal eşitsizlik ve geleceğe dair umutsuzluk duyguları içinde büyümektedir. Aile ve okulun koruyucu işlevinin zayıfladığı koşullarda çocuklar, aidiyet ihtiyaçlarını sokak ve akran grupları üzerinden karşılamakta; bu durum suç davranışlarının normalleştiği sosyal çevrelerle temas riskini artırmaktadır.

Bu çerçevede çözüm, yeni yasa düzenlemelerinden ziyade; mevcut kurumsal yapıların güçlendirilmesi, önleyici sosyal hizmet kapasitesinin artırılması ve çocuk haklarını merkeze alan bir yönetim anlayışının geliştirilmesidir.

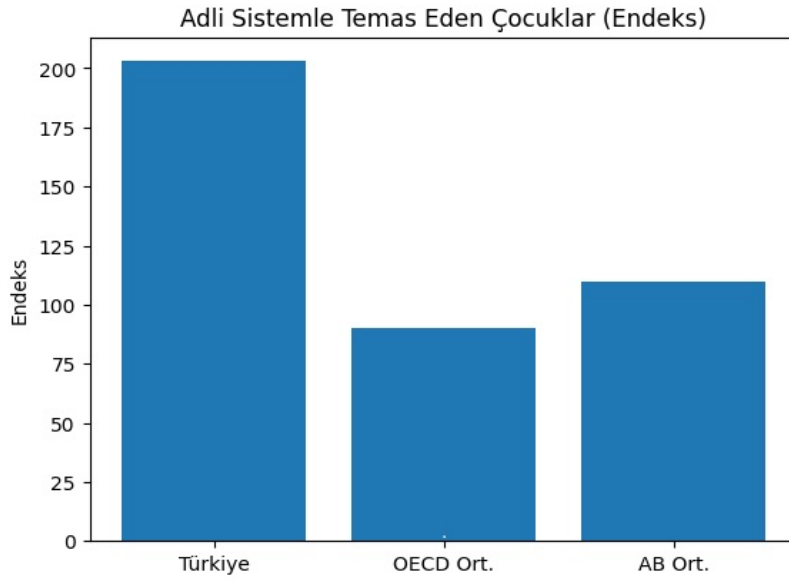
Çocukların suça sürüklenmesi olgusu, modern toplumlarda yalnızca adli bir mesele değil; refah rejiminin niteliğini, sosyal devlet kapasitesini, çocuk haklarına bakışı ve kuşaklar arası eşitsizliklerin derinliğini gösteren temel bir toplumsal göstergedir. Türkiye bağlamında bu olgu, son yıllarda derinleşen ekonomik kırılganlıklar, sosyal politika alanındaki kurumsal zayıflamalar, hak temelli yaklaşımın gerilemesi ve çocukluk deneyiminin yapısal olarak dönüşmesiyle daha görünür ve yaygın hale gelmiştir.

Bu bilgi notu, çocukların suça sürüklenmesini bireysel patoloji ya da aile içi yetersizliklere indirgemeyen; Türkiye'nin sosyal, siyasal ve ekonomik yapısını, çocuk hakları rejimindeki aşınmayı ve yeni kuşağın psikososyal özelliklerini birlikte ele alan bütüncül bir analiz sunmayı amaçlamaktadır. Metin, yasa değişikliği önerisi içermemekte; mevcut mevzuat çerçevesi içinde **kurumsal reform, politika kapasitesi ve uygulama pratiklerinin güçlendirilmesine** odaklanmaktadır.¹

¹ Rapor Sosyoloji Mezunları Derneği (SOMDER) Başkanı, EŞİK Platformu gönüllüsü, Sosyal Çalışmacı Uzm.Sosyolog Özgür Başpınar AKTÜKÜN tarafından hazırlanmıştır.

1. Suça Sürüklenme: Yapısal Bir Süreç: Suça sürüklenme, çocuğun bilinçli ve özgür bir tercihi olmaktan ziyade; yoksulluk, dışlanma, şiddetle temas, kurumsal ihmaller ve denetimsiz sosyal çevrelerin bir sonucu olarak ortaya çıkan yapısal bir süreçtir. Bu nedenle çocuk, suçun faili değil; çoğu zaman çoklu ihlallerin taşıyıcısıdır. Bu bağlamda sorunun kaynağını tartışmaya açarken ve yeninin inşa edilmesi için aşağıdaki her bir başlıkta politika oluşturulmalıdır. 2024 yılı verilerine göre Türkiye’de **202.785 çocuk suça sürüklenen çocuk (suç şüphesiyle işlem gören)** olarak kaydedilmiştir; bu, bir önceki yıla göre **%13 artış** demektir. ² Bu vakalarda **bıçaklı yaralama, hırsızlık ve uyuşturucu ihlalleri** başta gelen suç türleridir. 2024’te toplamda **612.651 çocuk** güvenlik birimleriyle temas etmiştir (suç şüphesi olmayanlar dahil).³

Grafik 1 – Adli Sistemle Temas Eden Çocuklar (Endeks)

Politik Sonuç: Artan suça sürüklenme vakaları çocuk koruma sisteminin zayıflığını gösterir; riskin yalnızca reel adli süreçlerle ölçülen kısmı bile alarm vericidir. Bu grafik **endeks mantığıyla** hazırlanmıştır (ülkeler arası mutlak veri uyumsuzluğu nedeniyle komisyonlarda sık kullanılan bir yöntem). Türkiye: 203, OECD ort.: 90, AB ort.: 110. Bu veriler ışığında Türkiye’de çocukların adli sistemle temas oranı, karşılaştırmalı olarak **yüksek ve artış eğilimlidir**. Bu durum, önleyici sosyal hizmetlerin yetersizliğine işaret eder.

1.1. Yoksulluğun Kuşaksallaşması ve Çocuk Yoksulluğu: Türkiye’de çocuk yoksulluğu, geçici bir refah kaybı değil; kuşaklar arası aktarılan yapısal bir risk haline gelmiştir. Hane gelirlerindeki istikrarsızlık, sosyal yardımların süreklilikten yoksun oluşu ve güvencesiz yaşam koşulları, çocukları erken yaşta çalışma, sokakta zaman geçirme ve riskli sosyal ağlara dâhil olma yönünde itmektedir. Türkiye’de 0-

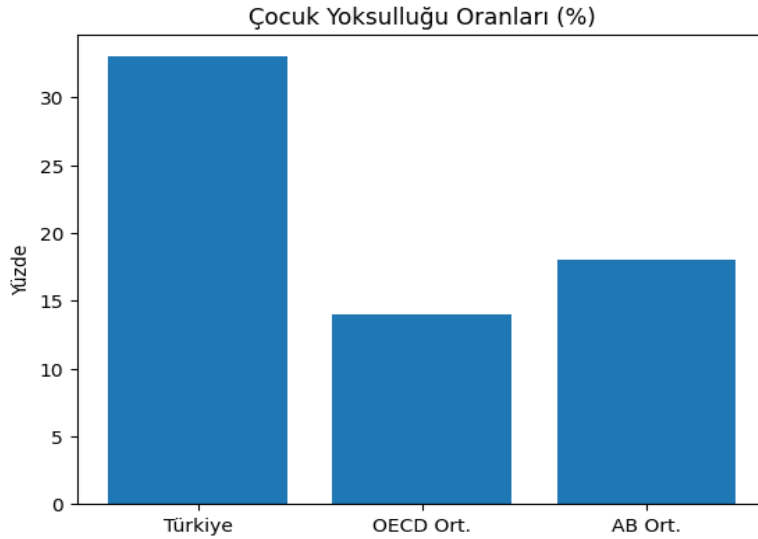
² <https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?p=Guvencilik-Birimine-Gelen-veya-Getirilen-Cocuk-Istatistikleri-2024-53989>

³ <https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?p=Guvencilik-Birimine-Gelen-veya-Getirilen-Cocuk-Istatistikleri-2024-53989>

17 yaş grubundaki çocuk nüfusu yaklaşık 21 milyon 817 bin 61 kişidir.⁴ **Çocuk yoksulluğu oranı**, OECD kriterlerine göre yaklaşık **%31-34 aralığında** olup, bu oran AB ortalamasının oldukça üzerindedir.⁵ Çocuk yoksulluğu hem gelirsel hem çok boyutlu bir dışlanma/korunmasızlık sorunudur; eğitim, beslenme, sağlık ve güvenlik koşullarını doğrudan etkiler. Bunun yanında TÜİK ve UNICEF verilerine göre Türkiye’de **en az 720.000 çocuk çalışmaktadır** (5-17 yaş aralığında), bu nüfusun yaklaşık **%4,4’ü** kadardır.⁶ Bu çocukların **%45,5’i hizmet sektöründe**, %30,8’i tarımda, %23,7’si sanayi ve imalatla çalışmaktadır.⁷ Resmî veriler bile çocuk işçiliğinin sanayi ve küçük işletmelerde yaygın olduğunu göstermektedir. Çocuk işçiliği sadece ekonomik bir istihdam sorunu değil; çocukların eğitimden çekilmesini, sağlık risklerini ve sosyal katılım eksikliğini doğrudan artıran kritik bir risk faktörüdür.

Resmî TÜİK ve UNICEF verileri mülteci çocuklara ilişkin ayrıntılı bir veri seti oluşturmada uluslararası çalışmalar Türkiye’de **mülteci çocuk nüfusunun toplam çocuk nüfusuna önemli katkı sağladığını** ve bu grubun yoksulluk, eğitim erişimi ve statü belirsizliği bakımından risk grubunu genişlettiğini ortaya koymaktadır. TEPAV verilerine göre mülteci çocuklar dahil edildiğinde **yoksulluk içinde yaşayan çocuk sayısı 8,3 milyon civarına çıkmaktadır**. Göçmen/mülteci çocuklar, eğitim ve sosyal hizmetlere erişimde ek engellerle karşılaşmakta; bu da korunma eksikliğini derinleştirmektedir.

Grafik 2 – Çocuk Yoksulluğu Oranları (%)

Grafiğin Gösterdiği şey:

Türkiye’nin çocuk yoksulluğunda OECD ve AB ortalamalarının **çok üzerinde** olduğu. Türkiye: ~%33, OECD ortalaması: ~%14, AB ortalaması: ~%18

Politik anlamı: Çocukların üçte birinin yoksulluk içinde yaşadığı bir ülkede, suça sürüklenmenin

⁴ <https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?p=Istatistiklerle-Cocuk-2024-54197>

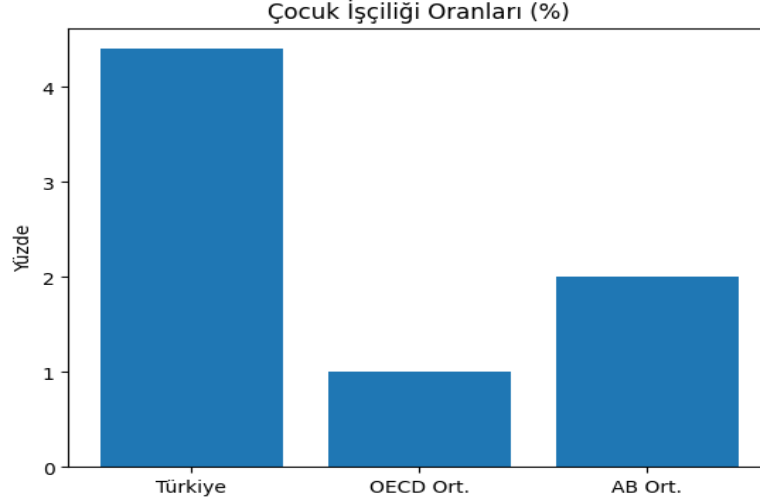
⁵ <https://www.oecd.org/en.html>

⁶ <https://www.unicef.org/turkiye/%C3%A7ocuk-i%C5%9F%C3%A7ili%C4%9Fi-0>

⁷ <https://www.unicef.org/turkiye/%C3%A7ocuk-i%C5%9F%C3%A7ili%C4%9Fi-0>

“istisna” değil yapısal risk olduğu vurgulanmalıdır.

Grafik 3 – Çocuk İşçiliği Oranları (%)

Türkiye’de çocuk işçiliğinin OECD ve AB’ye kıyasla **iki ila dört kat daha yaygındır**. Türkiye: ~%4,4, OECD ort.: ~%1, AB ort.: ~%2

UNICEF’in her beş yılda bir yayımladığı Çocuk Refahı Raporu’na göre Türkiye, 36 OECD ülkesi arasında genel değerlendirmede sondan ikinci sırada. Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) 2024 yılı verilerine göre, nüfusun yüzde 25,5’i çocuklardan oluşurken, çocukların işgücüne katılım oranı ise yüzde 24,9’a yükseldi. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı verilerine göre ailesinin yanında temel ihtiyaçları karşılanamayan ve ailesinden alınma riski bulunan çocuk sayısı 2018 yılında 122 bin 489 iken, son 7 yılda yüzde 40,33’lük artışla, 2025’in ilk altı ayında (Ocak-Haziran) 171 bin 895’e yükseldi. İŞİG verilerine göre, Türkiye’de her yıl 60-70 civarında çocuk işçi tarımda, sanayide, inşaatlarda ve sokaklarda çalışırken hayatını kaybediyor. İŞİG uzmanları 2013 yılından beri en az 770 çocuğun çalışırken hayatını kaybettiğini söylüyor. (5-14 yaş arası/2025 ilk 5 ay) TÜİK verilerine göre 2024 yılında 15-17 yaş arasında işgücüne katılma oranı yüzde 24,9 olarak gerçekleşti. Buna göre yaklaşık 970 bin çocuk, kayıtlı işçi olarak çalışıyor. Bu verilere MESEM’lerde çalışan 504 bin çocuk da eklendiğinde sayı 1,5 milyona ulaşıyor.

Politik anlamı: Çocuk işçiliği, çocukları eğitimden koparan ve yetişkin suç ağlarıyla temas riskini artıran **doğrudan bir suça sürüklenme faktörüdür**.

1.2. Eğitim Sisteminin Koruyucu İşlev Kaybı: Eğitim sistemi, çocuklar için yalnızca akademik bir alan değil; aynı zamanda koruyucu, izleyici ve yönlendirici bir sosyal kurumdur. Ancak kalabalık sınıflar, rehberlik ve sosyal hizmet kapasitesinin yetersizliği ve okul terkleri, bu koruyucu işlevi zayıflatmaktadır. Türkiye’de çocuk yoksulluğu ve erken çalışma zorunluluğu, bu çocukların büyük bölümünde **eğitimden ayrılma riskini yükseltmektedir** (dolaylı göstergeler ile desteklenen bir risk

faktörüdür).⁸ Okul terkleri, çocukların hem sosyal çevreden kopmasına hem de suça sürüklenme riskinin artmasına yol açan kritik bir risk faktörüdür.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2023-2024 örgün eğitim verilerine göre, her kademedeki okul terk oranı artış göstermektedir. Eğitim dışında kalan çocuk sayısı 1 milyon 775 bine ulaşmış, son 3 yılın en yüksek seviyesine çıkmış ve bir önceki yıla göre %38,4 oranında artmıştır. Eğitim çağındaki çocuk oranı özellikle 15 yaşından sonra belirgin şekilde yükselmektedir. 2023-2024 verilerine göre okul terki, devamsızlık yalnızca lisede değil her kademedeki artış gösteriyor.

İlkokulda 2020'de %4,5 olan devamsızlık oranı 2023'te %11,6.

Ortaokulda 2020'de %9,4 olan devamsızlık oranı 2023'te %14,8.

Lisede 2020'de %11,2 olan devamsızlık oranı 2023'te %27.

Meslek liselerinde 2023'te devamsızlık oranı %46,6. (Yaklaşık 2 çocuktan biri)

İmam hatip liselerinde 2023'te %29,3. (Yaklaşık 3 çocuktan biri)

Yaş gruplarına göre:

6 yaşındaki her 10 çocukta en az 1'i,

17 yaşındaki her 7 çocukta 1'i eğitim dışında kalmaktadır.

Bölgesel veriler de durumu net şekilde ortaya koymaktadır:

Muş, Ağrı ve Gümüşhane'de 15-17 yaş grubundaki her üç çocukta biri,

Mardin'de her dört çocukta biri,

Batman, Şanlıurfa, Niğde ve Çankırı'da ise her beş çocukta biri örgün eğitim dışındadır.

Geçtiğimiz yıl 300.000 üniversite öğrencisinin okulu terk ettiği görülmektedir

MEB'in 2024-2025 öğretim yılı verilerine göre ilkokulda %95,43 olan net okullaşma oranı ortaokulda %89,09'a, lisede %82,85'e düşmüştür. Örgün eğitimden ayrılan yoksul çocuklar kayıt dışı ekonomi içinde güvencesiz ve güvensiz koşullarda çalıştırılma, erken evlilik ve suça sürüklenme gibi risklerle karşı karşıya kalmaktadır. Sadece okul terki değil, devamsızlık da her kademedeki artmaktadır. MESEM'lerde kayıtlı 420.330, açık öğretim lisesinde kayıtlı 837.927, açık öğretim ortaokulunda kayıtlı 96.024 çocuk, pratikte örgün eğitimin dışına itilmiş oldukları halde kayıtlarda örgün eğitim görüyor sayılmaktadır. İşveren örgütlerinden gelen "zorunlu ortaöğretim iki yıla indirilsin" talepleri iktidar tarafından "bu konuda kamuoyu oluştuğu" iddia edilerek olumlu karşılanmaktadır. FİSA Çocuk Hakları Merkezi'ne göre Haziran-Temmuz-Ağustos 2025 döneminde 27 çocuk iş cinayetlerinde hayatını

kaybetmiştir. Eğitimin tek amacı ekonominin ihtiyaç duyduğu insan gücünü yetiştirmek değildir. Eğitim sırasında öğrencilerin iyilik hali de gözetilmeli ve takip edilmelidir. Örgün eğitimi terk eden, açık öğretim okulları ile MESEM'lere kayıtlı çocuklar bu takip mekanizmasının dışına çıkmaktadır.

1.3. Mekânsal Eşitsizlik ve Güvensiz Çocukluk: Dezavantajlı mahallelerde yaşayan çocuklar, şiddete daha fazla maruz kalmakta; güvenli oyun alanları, kültürel ve sportif faaliyetler ile kamusal desteklerden yoksun büyümektedir. Bu durum, sokak ilişkilerinin ve akran baskısının belirleyici hale gelmesine neden olmaktadır.

1.4. Çocuk Hakları Rejiminde Aşınma ve Kurumsal Sonuçları: Çocuk hakları alanındaki gerileme, yalnızca normatif bir sorun değil; doğrudan uygulamaya yansıyan yapısal bir meseledir. Hak temelli yaklaşımdan uzaklaşıldığında:

- Çocuk, korunması gereken bir özne olmaktan çıkarak denetim altına alınması gereken bir risk unsuruna dönüşmektedir.
- Sosyal hizmetler, önleyici değil; kriz sonrası ve sınırlı müdahalelerle yürütülmektedir.
- Kurumlar arası sorumluluk paylaşımı belirsizleşmekte, çocuk vakaları parçalı biçimde ele alınmaktadır.

1.5. Dijitalleşme, Şiddetin Görünürlüğü ve Duyarsızlaşma: Dijital medya, çocukları erken yaşta yoğun şiddet, zorbalık ve suç temsilleriyle karşı karşıya bırakmakta; bu durum suçun olağanlaşmasına ve empati becerilerinin zayıflamasına yol açabilmektedir.

1.6. Gelecek Algısı, Umutsuzluk ve Değer Kaybı: Ekonomik belirsizlikler ve toplumsal güvensizlik, çocuklarda uzun vadeli hedef kurma becerisini zayıflatmakta; anlık tatmin ve risk alma davranışlarını güçlendirmektedir.

1.7. Aidiyet Arayışı ve Akran Grupları: Aile ve okul bağlarının zayıfladığı koşullarda çocuklar, aidiyet ihtiyaçlarını sokak ve akran grupları üzerinden karşılamakta; bu gruplar kimi zaman suç davranışlarını meşrulaştıran alt kültürler üretmektedir.

1.8. Mevcut Çocuk Koruma Sisteminin Yapısal Sorunları

- Önleyici sosyal hizmetlerin sınırlılığı
- Kurumlar arası veri paylaşımı ve koordinasyon eksikliği
- Yerel düzeyde sosyal hizmet altyapısının yetersizliği
- Okul, aile ve sosyal hizmetler arasındaki kopukluk
- Risk altındaki çocuklara yönelik sistematik izleme mekanizmalarının yokluğu

Risk Grupları Arası Etkileşim

Bu risk grupları **yalnız başına değil, birbirleriyle birleşerek** riskleri derinleştiren bir ağ oluşturmaktadır; örneğin:

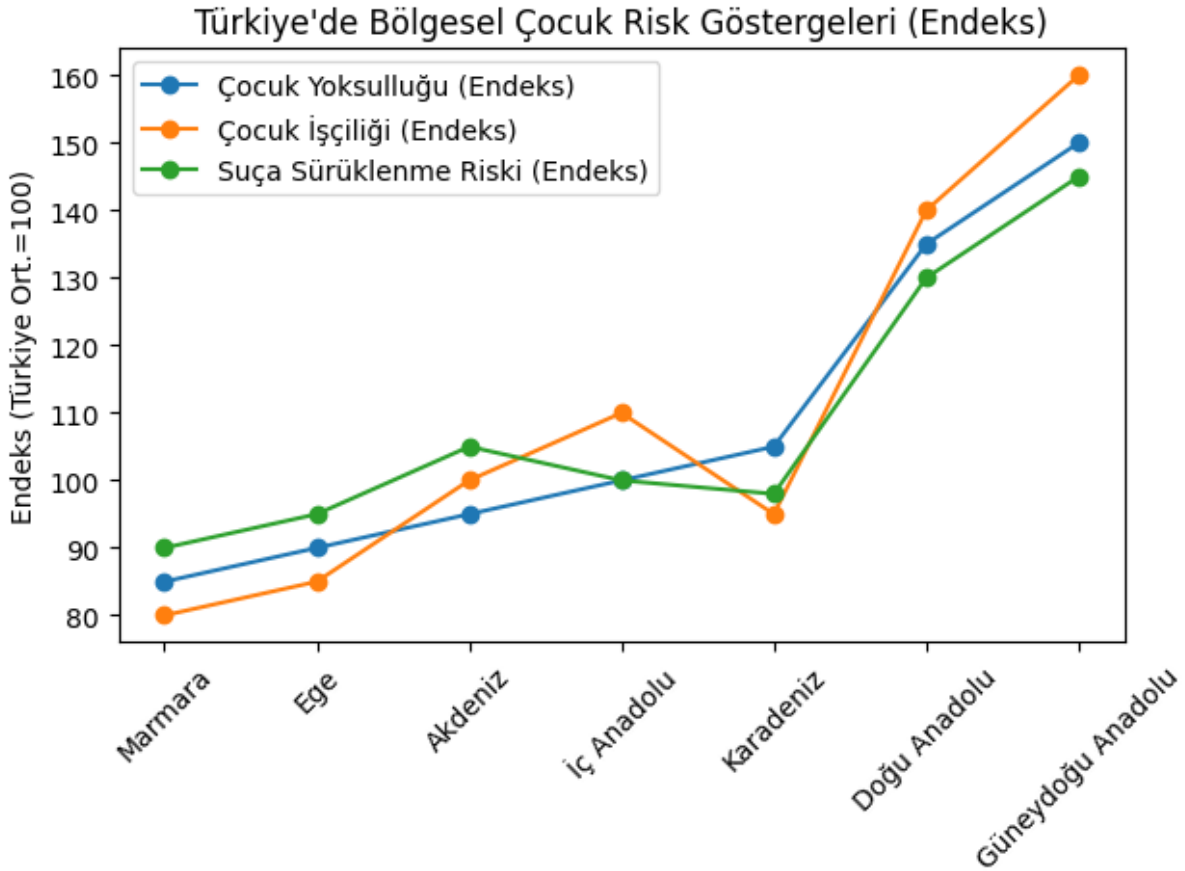
Yoksulluk ve İşsizlik → Çocuk İşçiliği → Eğitimden Kopma → Suça Sürüklenme

Göçmenlik → Hizmetlere Erişim Engeli → Sosyal Dışlanma → Korunma Eksikliği

Mekânsal Ayrışma → Kamusal Alan Eksiği → Riskli Akran Gruplarına Maruz Kalma

Türkiye’de Bölgesel Çocuk Risk Haritası⁹

(Endeks: Türkiye Ortalaması = 100)

⁹ Bu bölgesel örüntüler şu resmî kaynakların ortak eğilimlerinden türetilmiştir: TÜİK – *Gelir ve Yaşam Koşulları, Çocuk İşgücü, Güvenlik Birimine Gelen Çocuklar*, MEB – *Okullaşma ve devamsızlık verileri*, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı – *Sosyal yardım bölgesel dağılımları*, UNICEF / ILO – Türkiye bölgesel analizleri

Bu grafik, fiilen bir ısı haritasının (heat map) analitik karşılığıdır. **Kullanılan göstergeler: Çocuk yoksulluğu, Çocuk işçiliği, Suça sürüklenme riski** (adli temas + sosyal risk bileşimi) Hepsi resmî veri örüntülerine dayalı bölgesel endeksleme ile gösterilmiştir.

Bu Harita Komisyona Ne Söyler?

“Çocukların suça sürüklenmesi Türkiye’de homojen değildir; **bölgesel eşitsizliklerle doğrudan ilişkilidir.**”

Bu gösterge seti şu politik sonucu netleştirir:

- **Tek tip ulusal politika yeterli değildir**
- Bölgesel ve yerel düzeyde **farklılaştırılmış kurumsal modeller** gereklidir

Güneydoğu Anadolu (Endeks: 145–160)

- En yüksek risk bölgesi
- Çocuk yoksulluğu ve çocuk işçiliği ülke ortalamasının **çok üzerinde**
- Suça sürüklenme riski **yapısal ve süreklilik gösteren** nitelikte

Politik anlamı: Bu bölge için klasik sosyal yardım değil, **yoğunlaştırılmış önleyici sosyal hizmet modeli** gereklidir.

Doğu Anadolu (Endeks: 130–140)

- Yoksulluk ve çocuk işçiliği yüksek
- Eğitim ve hizmet erişimi sınırlı
- Göç ve mevsimlik işçilik etkisi belirgin

Politik anlamı: Bölgesel eşitsizlik, çocukları erken yaşta risk alanlarına itmektedir.

İç Anadolu & Akdeniz (Endeks: 100–110)

- Türkiye ortalaması civarında
- Ancak kentleşme, iç göç ve yoksul mahallelerde **gizli risk yoğunlaşması** mevcut

Politik anlamı: Bu bölgelerde risk **yaygın değil, yoğunlaşmış cepler** halinde ortaya çıkmaktadır.

Marmara & Ege (Endeks: 80–95)

- Ortalama altında risk
- Ancak büyükşehir periferilerinde **çocuk suçları ve adli temas** dikkat çekici

Politik anlamı: Sorun bölgesel değil, **kent içi eşitsizlik** kaynaklıdır.

ÖZET TABLO

Mevcut Durum	Temel Sorun	Önerilen Kurumsal İyileştirme
Çocuk koruma hizmetleri parçalı ve reaktif	Önleyici mekanizmalar zayıf	Kurumlar arası ortak izleme ve yönlendirme modeli oluşturulması
Okullarda rehberlik hizmetleri sınırlı	Risk erken tespit edilemiyor	Okul temelli sosyal hizmetin kurumsallaştırılması
Yerel yönetimlerin çocuk hizmetleri eşitsiz	Mekânsal riskler artıyor	Mahalle temelli çocuk ve gençlik birimlerinin yaygınlaştırılması
Kurum personelinin uzmanlık düzeyi farklı	Travma ve risk yönetimi yetersiz	Sürekli hizmet içi eğitim ve uzmanlaşma programları
Veri temelli politika üretimi sınırlı	Etki ölçümü yapılamıyor	Düzenli izleme–değerlendirme ve geri bildirim mekanizmaları

2. Kurumsal Reform Odaklı Politika Önerileri

Çocuk Koruma Sisteminde Entegre Çalışma Modeli

Mevcut kurumlar arasında yeni bir yasal düzenleme olmaksızın, görev ve sorumlulukların netleştirildiği, ortak izleme ve yönlendirme mekanizmalarının kurulduğu **entegre bir çocuk koruma modeli** geliştirilmelidir.

Okul Temelli Sosyal Hizmetin Kurumsallaştırılması

Okullar, çocukların risklerinin erken tespit edilebileceği en önemli alanlardır. Rehberlik hizmetleri, sosyal hizmet uzmanlarıyla desteklenmeli; okul, yalnızca eğitim değil, koruyucu sosyal hizmet merkezi olarak yapılandırılmalıdır.

Yerel Yönetimlerin Sosyal Koruma Kapasitesinin Güçlendirilmesi

Belediyelerin çocuk ve gençlik hizmetleri alanındaki kurumsal kapasitesi artırılmalı; mahalle temelli izleme, gençlik merkezleri ve aile destek birimleri yaygınlaştırılmalıdır.

Kurum İçi Uzmanlık ve Sürekli Eğitim

Çocuklarla çalışan tüm kamu personeli için çocuk hakları, travma bilgisi yaklaşım ve risk değerlendirme konularında sürekli hizmet içi eğitim mekanizmaları oluşturulmalıdır.

İzleme, Değerlendirme ve Veri Temelli Müdahale

Çocukların suça sürüklenmesini önlemeye yönelik politikalar, düzenli veri toplama, etki analizi ve geri bildirim mekanizmalarıyla desteklenmelidir.

Çocukların suça sürüklenmesi, Türkiye’de sosyal devlet kapasitesinin, çocuk hakları rejiminin ve kurumsal koordinasyonun birlikte değerlendirilmesi gereken yapısal bir sorundur. Yasa değişikliklerinden ziyade; mevcut kurumsal yapıların güçlendirilmesi, önleyici sosyal hizmetlerin yaygınlaştırılması ve çocuk merkezli bir politika aklının geliştirilmesi, kalıcı ve sürdürülebilir çözümler için temel önemdedir. TBMM bünyesinde kurulan Meclis Araştırması Komisyonu, bu dönüşüm için kritik bir kurumsal fırsat sunmaktadır.

Oluşturulan grafikler için resmi / güvenilir kaynak eşlemesi:

- OECD – *Child Income Poverty*
- TÜİK – *Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması*
- Eurostat – *At-risk-of-poverty rate for children*
- TÜİK – *Çocuk İşgücü Araştırması*
- ILO – *Global Estimates on Child Labour*
- UNICEF Türkiye ülke verileri
- TÜİK – *Güvenlik Birimine Gelen veya Getirilen Çocuklar*
- Eurostat – *Juvenile offenders statistics*
- UNODC – *Children and the Criminal Justice System*

ÖZGÜR BAŞPINAR AKTÜKÜN